

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 221.463 van 22 november 2012

in de zaak A. 199.026/VII-37.987.

In zake : 1. de VZW MILIEUSTEUNPUNT HULDENBERG
 2. Patrick DILLEMANS
 3. Godelieve PETITJEAN
 4. Luc ROBIJNS
 5. Peter SINGULÉ
 6. Roger DILLEMANS
 7. Hugo MAGNUS
 8. Bart VAN WIERINGEN
 9. Marc BOGAERTS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Philippe Declercq
 kantoor houdend te 3000 Leuven
 J.P. Minckelersstraat 33
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bergé en Justin Simenon
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
 de NV E. DE KOCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 12 november 2010 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV E. De Kock voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de Ganzemanstraat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 213.763 van 9 juni 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen, met uitzondering van de vierde verzoeker, hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 1 september 2011. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De zevende verzoeker, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De overige verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 september 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Declercq, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Jan Bergé, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij exploiteert een zandwinning aan de Ganzemanstraat te Neerijse (Huldenberg). Op 23 juni 2009 dient zij een aanvraag in voor het verder uitbaten en veranderen van haar zandgroeve, met name voor de uitbreiding ervan van 3ha 55a 15ca naar 18ha 26a 20ca.

3.2. Op 19 november 2009 verleent de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant de gevraagde vergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

3.3. Tegen die beslissing worden verscheidene administratieve beroepen ingesteld, onder meer door de huidige verzoekende partijen.

3.4. De dienst Natuurlijke Rijkdommen en de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij geven een gunstig advies. De adviezen van de Vlaamse Milieumaatschappij, de afdeling Operationeel Waterbeheer en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie luiden voorwaardelijk gunstig. De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid en de afdeling Milieuvergunningen brengen een ongunstig advies uit.

3.5. Op 12 november 2010 verklaart de verwerende partij de ingediende beroepen gedeeltelijk gegrond, wijzigt zij de beroepen beslissing en verleent zij de gevraagde vergunning, die beperkt wordt tot een maximaal te ontginnen zandvolume van 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden.

Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt :

"(...)

Gelet op de ligging van de inrichting gedeeltelijk in een agrarisch gebied en gedeeltelijk in een woonuitbreidingsgebied, beide met overdruk ontginningsgebied volgens het gewestplan 'Leuven', vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977;

Overwegende dat onderhavige aanvraag de hervergunning van een bestaande en vergunde zandgroeve betreft met tevens een uitbreiding van deze groeve van 3 ha 55a 15ca naar 18 ha 26a 20ca; dat, aangezien de oppervlakte van de groeve meer dan 10 ha bedraagt, voor de winning een Milieueffectenrapport (MER) werd opgesteld;

Overwegende dat de uitbating van de zandwinning in 3 fasen zal gebeuren; dat er op elk ogenblik van de exploitatie op maximum 5 ha activiteiten worden uitgevoerd; dat hiervan 2 ha in exploitatie zal zijn en 3 ha in opvulling; dat de opvulling met niet-verontreinigde gronden in dezelfde fasen zal gebeuren waarbij voorgesteld wordt dat ten laatste 5 jaar na de laatste uitgravingen het volledige gebied opgevuld zal zijn;

Overwegende dat de afdeklaag afgegraven wordt met een hydraulische kraan; dat deze laag een variërende dikte heeft van 1-4 meter en zal gebruikt worden voor de definitieve afdekking na het heraanvullen; dat de afgraving van het zand gebeurt met een hydraulische graafmachine vanaf de onderkant van het talud, waarbij deze van onder naar boven afgegraven wordt; dat door de eigenschappen van het zand, dit geleidelijk naar beneden schuift, waarna het via

een wiellader wordt getransporteerd naar een zeefinstallatie die mee opschuift met de ontginning; dat de zeving ondermeer de verstenenings afscheidt die mogelijk in het zand voorkomen; dat de verstenenings ter plaatse worden gebruikt om werfpistes aan te leggen die noodzakelijk zijn bij slecht weer; dat het overschot wordt afgevoerd naar een vergunde breekinstallatie;

Overwegende dat naast de winning van zand een deel van het gezeefde zand wordt gemengd met cement om zandcement te bekomen; dat dit ter plaatste zal gebeuren en dat in functie hiervan een cementsilo met een capaciteit van 77 m³ voorzien zal worden in het projectgebied;

Overwegende dat de heraanvulling zal gebeuren met niet-verontreinigde natuurlijke grondoverschotten en uitgravingen van bouwwerven en infrastructuurwerken;

Overwegende dat in de groeve wordt gewerkt van 7u tot 17u en dit 5 dagen per week gedurende het hele jaar; dat tijdens de weekends niet wordt gewerkt;

Overwegende dat voormelde aanvraag in eerste aanleg werd vergund; dat tegen deze beslissing 13 beroepsschriften werden ingediend door 10 personen, het Milieusteunpunt Huldenberg VZW en de gemeenten Huldenberg en Bertem;

Overwegende dat de hierin aangehaalde bezwaren samengevat de volgende zijn:

- nabijheid van de dorpskern van Neerijse;
- aantasting van de landschappelijke waarde;
- verlies van fauna en flora;
- verkeersoverlast en verkeersonveiligheid als gevolg van reeds overbelaste en niet toereikende infrastructuur;
- stofhinder;
- lawaai en trillingen afkomstig van de werken en het geassocieerd transport;
- nabijheid van een ethyleengasleiding onder hoge druk (Solvay);
- vrees voor verloedering grondwater ter hoogte van het projectgebied;

Overwegende dat bij de werkzaamheden voor berging en zandontginning langsheen verschillende woningen aangrenzend tot de zandgroeve geluidshinder zal te verwachten zijn; dat deze echter sterk afhankelijk is van waar de machines zich bevinden in het projectgebied en hoe afgeschermd deze opgesteld zijn; dat voor de woningen aan de Langestraat de machines voor het opvullen en ontginnen van zand een overschrijding (maximaal 2 dB(A)) van de richtwaarde van 45 dB(A) voor de dagperiode zullen veroorzaken; dat wanneer de werkzaamheden voor het opvullen en ontginnen van zand in de nabijheid van deze woningen gesitueerd zijn, als milderende maatregel een geluidsafschermende buffer wordt voorgesteld; dat er meer specifiek wordt voorgesteld een geluidsbuffer langsheen die projectgrenzen aan te leggen waarbij aanzienlijke geluidshinder voor de omwonenden wordt verwacht; dat naargelang in welke voortgangsfase de werkzaamheden zich bevinden, aan de perceelsgrens met de gehinderde woningen een grondbuffer aangelegd zou worden met een hoogte van minstens 4,5 meter; dat om de geluidshinder in voldoende mate te reduceren opdat enerzijds de toepasbare richtwaarde van 45 dB(A) niet overschreden zou worden en er anderzijds geen toename zou zijn van het huidig omgevingsgeluid, de grondbuffer ter plaatse van de

werkzaamheden telkens over een lengte van 150 meter moet aangelegd worden; dat dit opgelegd is in de bestreden beslissing;

Overwegende dat in het MER een prognose werd gemaakt van de trillingsbelasting met en zonder de bijdrage aan vrachtverkeer van de inrichting; dat hieruit blijkt dat het aantal structuren dat als gehinderd wordt beschouwd in 2018 94 zal bedragen in autonome ontwikkeling en dat dit aantal met 34 zal verhogen door de bijdrage van het vrachtverkeer van NV De Kock; dat de bijkomende gehinderde structuren verspreid liggen over het tracé van de ontsluitingswegen;

Overwegende dat ten westen van het aangevraagde te ontginnen gebied een ethyleenleiding loopt van NV Solvay, die Antwerpen met Jemeppe-sur-Sambre verbindt; dat de afstand van het te ontginnen gebied tot de leiding op sommige plaatsen 50 meter bedraagt; dat er aldus rekening moet worden gehouden met een aantal strikt na te leven voorschriften voor alle werkzaamheden en activiteiten die de leiding benaderen;

Overwegende dat de opwaaiing van stof veroorzaakt door vrachtwagentransport naargelang de omstandigheden (wegtype, weersomstandigheden...) belangrijk en hinderlijk kan zijn; dat door het nemen van een aantal milderende maatregelen tijdens droge perioden de uitstoot en impact van voornamelijk opwaaiend stof kan beperkt worden door: verharden van werfwegen waardoor reiniging mogelijk wordt, reiniging van wegen en werfwegen, natspuiten van wegen en werfwegen bij droog en winderig weer, bevochtigen van grond bij grondwerken, beperken van snelheid van werfverkeer en algemeen toepassen van goed vakmanschap; dat dit in de bestreden beslissing als bijzondere voorwaarde is opgelegd;

Overwegende dat in het projectgebied brandstof zal opgeslagen worden in een dubbelwandige tank van 5.000 liter; dat deze zal geplaatst worden in de buurt van de zeefinstallatie, de betoncentrale en de brandstofverdeelinstallatie (verplaatsing per fase); dat om calamiteiten te voorkomen alle machines voorzien zijn van een uitschuifbare lekbak; dat deze bak wordt uitgeschoven wanneer er brandstof wordt bijgevuld zodat eventuele gemorste brandstof in de bak terechtkomt; dat dit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd in het bestreden besluit;

Overwegende dat de uitbating voorzien is tot 1 meter boven het natuurlijk grondwaterpeil en dat er geen kunstmatige verlaging van de grondwatertafel voorzien is; dat de dikte van de onverzadigde zone locatiespecifiek en tijdsafhankelijk is; dat het dan ook aangewezen is om in totaal een meetnet van minstens 3 peilbuizen te voorzien die aan de volgende kenmerken voldoen:

- verspreid over het terrein om een correcte stijghoogtekaart te kunnen maken;
 - in de verzadigde zone van het Zand van Brussel;
 - nauwkeurig ingemeten referentiepunten (in meter TAW);
 - minimum maandelijks opmeten van het grondwaterpeil;
 - buiten de eigenlijke ontginningszone en daardoor tijdens de volledige uitbatingsperiode toegankelijk;
 - te allen tijde toegankelijk voor de toezichthoudende ambtenaren;
- dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat in een logboek dat steeds ter inzage ligt van de

toezichthoudende ambtenaren op de inrichting de maandelijkse peilmetingen moeten worden genoteerd in meter min referentiepunt zowel als de omgezette waarden in mTAW; dat hierin ook de maximale uitgravingsdiepten per vak van de voorbije maand moeten worden genoteerd; dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat op elk moment de uitgravingsdiepte minimaal 1 meter hoger moet zijn dan de natuurlijke grondwaterstand op die plaats; dat jaarlijks 2 stijghoogtekaarten moeten worden gemaakt op basis van de gegevens van de peilbuizen (maximale en minimale grondwaterstanden), in meter TAW; dat jaarlijks op basis van de stijghoogtekaarten de maximale ontgravingsdiepte (in meter TAW) moet worden bepaald, rekening houdend met de voorwaarde dat te allen tijde het natuurlijke grondwaterpeil minimaal 1 meter dieper moet staan dan de ontgravingsdiepte; dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat het projectgebied op een afstand van 400 meter van het habitatrictlijngebied 'Valleien van de Dijle, Laan en Ijsse' met aangrenzende bos- en moerasgebieden is gelegen; dat het vogelrichtlijngebied 'De Dijlevallei' ten oosten op ongeveer 450 meter afstand van het projectgebied is gelegen; dat het projectgebied grenst aan 2 kleinere natuurgebieden; dat delen hiervan eigendom zijn van NV De Kock en dat een overeenkomst werd gesloten met vzw Natuurpunt die ze beheert als natuurreservaat; dat de voormalige zandgroeve Vranckx op die manier niet, zoals eerder gepland, helemaal opgevuld en bebost werd; dat een grote poel behouden werd die momenteel een ideale habitat vormt voor de zeldzame vroedmeesterpad, een habitatrictlijnsoort waarvan de populatie in en rond de groeve de grootste in Vlaanderen is; dat deze groeve volgens vzw Natuurpunt een veel beter habitat vormt voor de pad dan holle wegen en taluds in de omgeving; dat door het niet volledig opvullen van de zandgroeve ook verticale wanden bewaard bleven waar oeverzwaluwen hun nesten maken; dat de groeven in Neerijse de enige plek zijn in het Dijleland waar nog oeverzwaluwkolonies voorkomen; dat in 2000 nog meer dan 700 nestholten werden aangetroffen in de zandgroeven in Neerijse; dat dit aantal in 2009 is teruggelopen tot 139 en dat deze zwaluwen volledig aangewezen zijn op de zandgroeve ex-Vranckx; dat NV De Kock als beheersmaatregel jaarlijks het bovenste deel van de wand manueel of machinaal met machines afgraaft ten behoeve van de oeverzwaluw; dat een rapport van februari 2010 van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen stelt dat de toekomst van de oeverzwaluwen volledig afhankelijk is van de geplande nieuwe afgravingen in het onderhavig projectgebied; dat bovendien in het bestreden besluit werd opgelegd dat na het heropvullen van de groeve een nestwand moet behouden blijven ten behoeve van de oeverzwaluw;

Overwegende dat het open karakter van het landschap en de vergezichten die als beleidswenselijkheden voor het plateau als geheel voorop gezet zijn, door het project als dusdanig weinig beïnvloed worden; dat na de exploitatie de heraanleg van vegetatie in het kader van de noodzakelijke boscompensatie leidt tot herstel van landschapsstructuren; dat de buurtweg na de ontginning zal worden aangelegd maar dat de intrinsieke cultuurhistorische waarden van de holle weg niet zullen kunnen worden hersteld;

Overwegende dat volgende milderende maatregelen in het bestreden besluit worden opgelegd om de impact op het landschap en de beleving ervan te

beperken:

- herstel van de buurtweg; herstel van de holle weg is echter onmogelijk;
- aanbrengen van groenschermen/groene bufferstrook rondom de groeve om de visuele verstoring te beperken;
- heraanplantingen in het kader van de boscompensatieplicht;

Overwegende dat het omgevingsgeluid in de woningen rondom de zandgroeve in belangrijke mate wordt bepaald door het verkeerslawaaï op de Langestraat, Loonbeekstraat en Dorpstraat; dat het vrachtwagentransport van De Kock een niet verwaarloosbare invloed heeft op het wegverkeerslawaaï; dat het vrachtwagentransport voor de aan- en afvoer van zand het omgevingsgeluid ter hoogte van de Loonbeekstraat en de Dorpstraat met 1,5 tot 3 dB(A) zal verhogen; dat zowel de berekende Laeq, dag geluidsbelasting voor het wegverkeerslawaaï niet gerelateerd aan de werkzaamheden van NV De Kock (67,4 en 68,4 dB(A)) als het vrachtverkeer van NV De Kock (66 en 64,2 dB(A)) hier telkens hoger ligt dan de richtwaarde van 60 dB(A) (Ontwerp KB '91 voor wegverkeerslawaaï tijdens de dagperiode); dat voor de Langestraat de berekende Laeq,dag geluidsbelasting t.g.v. vrachtverkeer gerelateerd aan NV De Kock 68 dB(A) bedraagt;

Overwegende dat uit het MER blijkt dat het huidig aantal vrachtbewegingen per dag 93 bedraagt; dat deze via de Langestraat richting Dorp Neerijse rijden en vandaar via de Rijksweg N253 richting Leuven of Overijse afhankelijk van de locatie van de werken en de klanten; dat uit het MER blijkt dat de vooropgestelde uitbreiding van de ontginning een beperkte toename van de vrachtwagenintensiteit zal veroorzaken ten opzichte van de huidige situatie; dat hierbij onder meer rekening moet worden gehouden met de huidige exploitatie op het betrokken terrein en de huidige ontginning in de Wolfshaegenstraat; dat de ontginning in de Wolfshaegenstraat zal worden stopgezet; dat exploitatie volledig zal worden geconcentreerd in Kerkeveld, waarop de huidige aanvraag betrekking heeft; dat hierdoor een lokale verschuiving en beperkte toename van de transportbewegingen ontstaat; dat er vandaag immers gemiddeld 7 tot maximum 10 vrachtbewegingen per uur van of naar de groeve Kerkeveld en gemiddeld 3 tot maximum 5 vrachtbewegingen per uur van en naar de groeve Wolfshaegen plaatsvinden; dat door de stopzetting van de ontginning in de groeve Wolfshaegen en de uitbreiding van de activiteiten in de groeve Kerkeveld de transportbewegingen van en naar de groeve Kerkeveld zouden stijgen naar gemiddeld 13 tot maximum 23 transporten per uur en er geen transporten meer van en naar de groeve in Wolfshaegen plaatsvinden; dat het aandeel van het verkeer vanuit de groeve van de Wolfshaegenstraat verschuift naar de groeve aan Kerkeveld; dat door de aangevraagde uitbreiding het aantal vrachtbewegingen van en naar de groeve Kerkeveld dus met gemiddeld 3,5 of met maximum 9,5 vrachtwagens per uur zou stijgen; dat voor de toekomstige situatie in het MER dezelfde ontsluitingsweg als in de bestaande situatie wordt aanbevolen; dat een eventuele ontsluiting via de Ganzemansstraat sterk negatief is vanuit het oogpunt van geluidshinder; dat de betonplaten wegbedekking er voor zal zorgen dat zwaar verkeer duidelijke trillingen zal veroorzaken in de huizen van de Ganzemansstraat; dat bovendien deze straat is gecategoriseerd als woonerf, wat

betekent dat deze straat erkend wordt als woonzone waar opgelet moet worden voor spelende kinderen en maximum 20 kilometer per uur mag gereden worden; dat fiets- noch voetpaden aanwezig zijn en dat alleen bewoners deze weg gebruiken waardoor deze straat zeer verkeersluw is; dat het gebruiken van de Ganzemansstraat dus niet alleen geluidshinder zal veroorzaken maar bovendien ook een gevaarlijke situatie zal creëren; dat de aanvrager zelf stelt dat hij geen vragende partij is voor een (gedeeltelijke) ontsluiting via de Ganzemansstraat; dat de bijzondere voorwaarde in het deputatiebesluit die stelt dat voor inkomend vrachtverkeer dat via de N253 uit de richting van Brussel komt, wordt aanbevolen om gebruik te maken van de Ganzemansstraat dus niet kan bijgetreden worden en moet geschrapt worden;

Overwegende dat in het MER wordt gesteld dat de N253 niet goed uitgerust is als ontsluitingsweg voor de gemeente; dat echter de N253 volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen gecategoriseerd is als secundaire weg type III: 'De hoofdfunctie van de weg is verbinden en/of verzamelen op (boven)lokaalniveau. Dit type weg is normaliter uitgebouwd als drager van belangrijke fiets- en openbaar vervoerverbindingen, zowel lokaal als bovenlokaal.'; dat deze functie eveneens (...) bevestigd wordt door het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan en het Mobiliteitsplan Huldenberg (2002); dat gelet op deze verkeerskundige functie de N253 het meest geëigend is om het auto- en het vrachtverkeer vanuit Neerijse te verzamelen en naar de E40 (Leuven/Bertem) en de E411 (Overijse) te leiden;

Overwegende dat de N253 voet- noch fietspaden heeft, smal is en een kronkelend en bochtig tracé kent met steile en minder steile hellingen; dat deze situatie echter niet te wijten is aan de exploitatie van de NV De Kock en dat de kenmerken van deze weg dus niet kunnen gebruikt worden voor de beoordeling van het dossier; dat de exploitant in het kader van zijn vergunningsaanvraag niet afhankelijk kan worden gesteld van de bevoegde gewestelijke overheid om de bindende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, onder meer het realiseren van de hoofdfunctie van de N253, tot uitvoering te brengen;

Overwegende dat, gelet op de huidige situatie, het aangewezen is geen uitbreiding van de verkeersdruk toe te laten; dat derhalve, in afwachting van een oplossing voor de verkeersproblematiek (herinrichting N253 of een alternatief tracé in overleg met de betrokken gemeentebesturen) de jaarlijks te ontginnen hoeveelheid zand moet beperkt worden tot 132.000 m³/jaar; dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat tijdens de duur van de eventuele werken aan de N253 er voor het doorgaand verkeer fasegewijze lokale omleidingen moeten voorzien worden; dat dit uiteraard geldt voor alle verkeersstromen, inclusief bussen van De Lijn, ander vracht- en personenvervoer; dat, aangezien dit voor alle doorgaand verkeer van toepassing is, vermits de uitvoering van de werken in de eerstkomende jaren nog niet vaststaat en de fasering nog onbekend is, het manifest onredelijk is om de eventuele problematiek van verkeersstromen tijdens eventuele werken volledig toe te spitsen op de vrachtbewegingen van de exploitant in het kader van dit dossier; dat toekomstige - a fortiori onzekere toekomstige - feiten geen beoordelingskader kunnen vormen voor de beoordeling van een vergunningsaanvraag;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe

veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie mits naleving van de aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;
(...)"

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Naar luid van artikel 17, § 4ter, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en artikel 15ter van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

Bij het arrest nr. 213.763 van 9 juni 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen. De vierde verzoeker heeft geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend, waardoor in zijn hoofde een vermoeden van afstand van het geding geldt.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Ontvankelijkheid ratione temporis

Standpunt van de partijen

5. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het verzoekschrift een griffiestempel draagt van 2 februari 2011, terwijl het bestreden besluit op 2 december 2010 werd aangeplakt en het verzoekschrift uiterlijk op 31 januari 2011 moest worden ingediend.

6. De verzoekende partijen repliceren dat het verzoekschrift binnen de wettelijke termijn is verzonden en dat de ontvangstdatum van de griffie hieraan geen afbreuk doet.

Beoordeling

7. Of een verzoekschrift binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn werd ingediend, wordt beoordeeld op basis van de datum van afgifte op de post van de aangetekende zending. De datum van ontvangst ter griffie van het verzoekschrift is daarbij niet relevant.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het verzoekschrift op 31 januari 2011 aan de postdiensten werd overhandigd, zodat het verzoekschrift ontvankelijk is *ratione temporis*. Bovendien moet worden opgemerkt dat de termijn voor het indienen van een annulatieberoep door derden-belanghebbenden tegen een milieuvergunning slechts aanvangt wanneer de periode van aanplakking volledig is verstreken.

De exceptie wordt verworpen.

B. Ontvankelijkheid naar belang

Standpunt van de partijen

8. De tussenkomen partij betwist het belang van de verzoekende partijen.

Zij stelt dat meerdere verzoekende partijen slechts een gezamenlijk verzoekschrift kunnen indienen als zij gelijklopende belangen hebben en dat dit te dezen niet het geval is, zodat het beroep hoogstens ontvankelijk is in hoofde van de eerste verzoekende partij.

De eerste verzoekende partij, een milieuvereniging, beschikt volgens de tussenkomenende partij echter "niet over het rechtens vereiste persoonlijk belang en de vereiste hoedanigheid". Zij meent dat de eerste verzoekende partij een dermate algemeen statutair doel en een dermate ruim territoriaal werkingsgebied heeft dat haar beroep in wezen gelijkstaat met een actio popularis, nu het bestreden besluit geen dergelijke algemene draagwijdte heeft. De tussenkomenende partij verwijst dienaangaande naar het tussenarrest nr. 213.763 van 9 juni 2011.

Voorts werpt zij op dat de overige verzoekende partijen, omwonenden, vertegenwoordigers zijn van belangengroeperingen die optreden ter behartiging van "het algemeen (groen) belang", dat de vijfde en achtste verzoeker lid zijn van de eerste verzoekende partij en dat de vierde, zesde, zevende en achtste verzoekers zo ver van het ontginningsgebied wonen dat zij daarvan onmogelijk hinder kunnen ondervinden.

De tussenkomenende partij maakt ten slotte een voorbehoud bij het belang van de verzoekende partijen in zoverre niet tijdig een beroep wordt ingesteld tegen de voor het project verleende stedenbouwkundige vergunning, minstens verliezen zij in voorkomend geval hun belang bij de in het verzoekschrift ontwikkelde grieven van stedenbouwkundige aard.

9. De verzoekende partijen repliceren in hun memorie van wederantwoord dat zij wel degelijk gelijklopende belangen hebben en dat uit het statutair doel van de eerste verzoekende partij blijkt dat het te dezen niet om een actio popularis gaat. Zij stellen dat, gelet op hun respectieve woonplaatsen, niet kan worden ontkend dat een zandgroeve van 18 hectare op hen allen een nadelige invloed heeft.

10. In de laatste memorie van de verzoekende partijen wordt geargumenteerd dat, hoewel zijn woning op grotere afstand is gelegen van de betrokken inrichting, de zevende verzoeker wel degelijk een rechtstreeks, persoonlijk en actueel belang heeft bij het annulatieberoep, doordat zijn woning

uitkijkt op het te ontginnen gebied en gelet op de visuele verstoring en vernietiging van het bestaande open en uniek landschap en doordat de door hem, als natuurliefhebber, gebruikte buurtweg teloor gaat.

11. De tussenkomen partij doet in haar laatste memorie gelden dat enkel de tweede, vijfde, zesde en zevende verzoeker beroep hebben ingesteld tegen de voor het project verleende stedenbouwkundige vergunning, dat de overige verzoekende partijen derhalve berusten in de in die vergunning gemaakte beoordeling van de stedenbouwkundige verenigbaarheid en dat nu het beroep tegen de stedenbouwkundige vergunning niet op ontvankelijke wijze werd ingediend, geen van de verzoekende partijen belang heeft bij de in het verzoekschrift geformuleerde stedenbouwkundige grieven. Zij is van oordeel dat niet enkel een belang bij het annulatieberoep moet worden aangetoond, maar ook de middelen binnen dit belang moeten worden gekaderd.

Beoordeling

12. Om een ordelijke en overzichtelijke procesvoering mogelijk te maken, moeten de belangen van de verschillende verzoekende partijen die met één collectief verzoekschrift hun vorderingen bij de Raad van State aanhangig maken, op zijn minst gelijklopend zijn met het belang van de eerst in het verzoekschrift vermelde verzoekende partij. Niet is vereist dat de onderscheiden verzoekende partijen dezelfde hoedanigheid hebben, noch dat hun belangen identiek zijn.

De eerste verzoekende partij is een VZW met als statutair doel de bescherming van het leefmilieu, waaronder "het behoud van de natuur, fauna en flora, de bescherming van het landschap en het beheer van groengebieden, het behoud van het landelijk karakter van de gemeente, het stedenschoon, het onroerend cultuurpatrimonium en de ontwikkeling en herstructurering van de woonkernen naar menselijke schaal, de bestrijding van vervuiling van bodem, water en lucht, van het lawaai en alle vormen van milieuhinder, de mobiliteitsproblemen onderzoeken en de verkeersveiligheid bevorderen", en zulks

onder meer in de gemeente Groot-Huldenberg, waar de betrokken inrichting is gelegen. Dit belang is voldoende gelijklopend met de belangen van de overige verzoekende partijen, zijnde omwonenden die met hun annulatieberoep de hinder in hun woonomgeving zoveel mogelijk wensen te beperken.

13. De eerste verzoekende partij, een VZW, kan voor de Raad van State in rechte optreden op voorwaarde dat zij rechtspersoonlijkheid bezit en mits te voldoen aan de voorwaarden die gelden voor alle andere fysieke en rechtspersonen, te weten doen blijken van een persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd belang alsmede van de vereiste hoedanigheid. Een vereniging getuigt van de vereiste hoedanigheid wanneer het ingestelde beroep kan worden ingepast in het doel dat zij zich heeft gesteld, dit doel niet samenvalt met de behartiging van het algemeen belang zelf en evenmin samenvalt met het persoonlijk belang van de leden van de vereniging, en er een band van evenredigheid bestaat tussen het materieel en territoriaal actieterrein van de verzoekende partij enerzijds en de draagwijdte van de bestreden beslissing anderzijds.

Een al te restrictieve interpretatie van het belang van milieuverenigingen is onverenigbaar met artikel 9.2 van het verdrag van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (verdrag van Aarhus) dat ertoe strekt niet-gouvernementele organisaties, zoals de eerste verzoekende partij, een effectieve toegang tot de rechter te waarborgen.

Uit het statutair doel van de eerste verzoekende partij blijkt dat zij een voldoende gespecialiseerd belang nastreeft dat niet samenvalt met het algemeen belang. Het werkingsgebied van de eerste verzoekende partij is, in tegenstelling tot wat de tussenkomende partij beweert, beperkt tot de gemeente Groot-Huldenberg, de daaraan grenzende gemeenten en het Dijlebekken.

De tussenkomende partij kan evenmin dienstig verwijzen naar het tussenarrest nr. 213.763 van 9 juni 2011, aangezien de invulling van het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het kader van een vordering tot schorsing wezenlijk verschilt van het belang bij een annulatieberoep.

14. De overige verzoekende partijen, omwonenden, moeten wat betreft hun belang bij het annulatieberoep, minstens aannemelijk maken hinder of nadeel te kunnen ondervinden door de betrokken exploitatie. De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de omwonende en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt daarbij als een belangrijk objectief criterium. De weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de woonomgeving van de verzoekende partij hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting.

De tweede, derde, vijfde en negende verzoekende partij wonen in de directe omgeving van de betrokken inrichting, wat te dezen ook niet wordt betwist.

De zesde verzoeker toont aan eigenaar te zijn van een aantal percelen in de nabije omgeving van het te ontginnen gebied, wat volstaat om te besluiten dat hij belang heeft bij het aanvechten van een milieuvergunning voor een inrichting klasse 1, waarbij diverse vormen van hinder van milieuhygiënische aard niet kunnen worden uitgesloten.

De zevende verzoeker woont dermate ver van de betrokken inrichting dat niet kan worden aangenomen dat hij nog enige hinder van de ontginningsactiviteiten vermag te vrezen.

De achtste verzoeker woont aan de N253 die, zoals blijkt uit het bestreden besluit, de aangewezen weg is voor de transporten van en naar de ontginningssite. Nu de ontsluitings- en verkeersproblematiek een belangrijk element is van het huidig dossier, kan aan deze verzoeker het belang bij het annulatieberoep niet worden ontzegd.

15. Noch de omstandigheid dat bepaalde omwonenden lid zijn van een belangenvereniging, noch het feit dat de vijfde en achtste verzoeker lid zouden zijn van de in dezen eveneens in rechte optredende milieuvereniging, doet afbreuk aan hun belang bij het annulatieberoep.

Er wordt ten slotte evenmin aangenomen dat een verzoekende partij haar belang bij het aanvechten van een milieuvergunning verliest, omdat zij heeft nagelaten de overeenkomstige stedenbouwkundige vergunning aan te vechten. Of de verzoekende partijen belang hebben bij de in het verzoekschrift ontwikkelde stedenbouwkundige grieven betreft het belang bij de middelen en dient bij de bespreking van die middelen te worden nagegaan.

16. De zevende verzoeker beschikt niet over het vereiste belang, zodat het annulatieberoep wat hem betreft niet ontvankelijk is.

Ten aanzien van de andere verzoekende partijen wordt de exceptie verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

17. De verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 17, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 4.3.1, § 1, 1°, b), juncto de artikelen 4.3.1, § 2, 1°, en 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel, doordat in het bestreden besluit "op

geen enkele wijze de stedenbouwkundige verenigbaarheid met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening in overweging wordt genomen". Zij menen dat zulks des te meer klemmt nu zowel de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg, als de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid van mening zijn dat, de verkeersproblematiek inachtgenomen, het aangevraagde project de draagkracht van de omgeving overstijgt.

18. De verwerende partij antwoordt dat het bestreden besluit de verkeersproblematiek wel degelijk beoordeelt, rekening houdt met de dienaangaande verleende adviezen en motiveert waarom deze adviezen gedeeltelijk wel en gedeeltelijk niet worden gevolgd. Aldus wordt er besloten het verkeersprobleem op te lossen door het opleggen van een bijzondere voorwaarde die de ontginning beperkt tot 132.000 m³ per jaar, zodat de verkeersdruk niet wordt uitgebreid, wordt er voorgesteld eventueel in de toekomst een alternatief tracé uit te stippelen in overleg met de betrokken gemeenten, wordt de N253, hoewel niet goed uitgerust als ontsluitingsweg, toch het meest geëigend geacht om het vrachtvervoer te dragen, aangezien "de vergunningsaanvraag niet afhankelijk kan worden gesteld van de gewestelijke overheid om de bindende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, tot uitvoer te brengen" en wordt er geoordeeld dat de verkeerssituatie op de N253 op zichzelf niet kan leiden tot de weigering van de milieuvergunning en dat eventuele toekomstige werken aan die gewestweg geen beoordelingskader voor een vergunningsaanvraag kunnen vormen. De verwerende partij merkt voorts op dat op de grieven van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg niet expliciet diende te worden geantwoord, aangezien het college geen adviserende instantie was tijdens de beroepsprocedure.

19. De tussenkomende partij argumenteert dat de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel niet toelichten en zij werpt de "exceptio obscuri libelli" op. Wat de schending van de motiveringsplicht betreft, meent de tussenkomende partij dat de verenigbaarheid

van de aanvraag met het gewestplan niet wordt betwist en dat de verkeersproblematiek in het bestreden besluit uitgebreid aan bod komt. Zij zet uiteen dat het bestreden besluit de jaarlijkse ontginningscapaciteit beperkt, teneinde "de milieueffecten naar de omgeving toe te beperken, en het project inpasbaar te maken in de omgeving", de aanbevolen ontsluiting voor inkomend verkeer langs de Ganzemanstraat schrapt en ten overvloede ingaat "op de verkeersafwikkeling van de zandgroeve op het niveau van de gewestweg N253, daar uit het MER blijkt dat de exploitatie (...) geen significante invloed heeft op de verkeerssituatie op deze weg".

20. De verzoekende partijen verwijzen in hun memorie van wederantwoord naar een aantal arresten van de Raad van State en repliceren dat de mogelijke aansprakelijkheid van de bestaande toestand van de N253, het gebruik van deze weg door derden en de voorheen bestaande toestand, geen afbreuk doen aan de omstandigheid dat de exploitatie in grote mate de draagkracht van de ruime omgeving zal overstijgen.

21. De verwerende partij doet in haar laatste memorie gelden dat de verenigbaarheid van de inrichting met de gewestplanbestemming niet wordt betwist, dat de discussie over de stedenbouwkundige toets betrekking heeft op de verkeerssituatie en dat dienaangaande het bestreden besluit uitdrukkelijk en afdoende motiveert. Zij acht de formele motiveringsplicht niet geschonden, nu uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de stedenbouwkundige motieven op grond waarvan het bestreden besluit is genomen kenden, aangezien zij ze bekritiseren.

22. De tussenkomenende partij is, blijkens haar laatste memorie, van oordeel dat de verzoekende partijen wat de stedenbouwkundige toets betreft enkel kritiek formuleren op de verkeersafwikkeling. Zij doet haar visie kennen over de correlatie tussen de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning en concludeert dat in het bestreden besluit de milieuvergunningsaanvraag enerzijds wordt getoetst aan de planologische bestemming en anderzijds op omstandige

wijze tegemoetkomt aan het enige in de voorafgaande adviezen geopperde stedenbouwkundige probleempunt : het transport van en naar de groeve. Zij stelt dat er omtrent de draagwijdte van de stedenbouwkundige toets in het kader van de milieuvergunning geen eenheid in de rechtspraak van de Raad van State lijkt te bestaan en zij vraagt deze kwestie voor te leggen aan de algemene vergadering van de Raad van State vooraleer het middel te beoordelen.

Beoordeling

23. Luidens artikel 17, eerste lid, van het milieuvergunningsdecreet dient de beslissing over de vergunningsaanvraag met redenen omkleed te zijn.

De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze; het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

24. Specifieke kenmerken van de omgeving dienen betrokken te worden bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag. Het onderzoek naar de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting beperkt zich niet enkel tot een toetsing aan de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, maar dient ook aandacht te hebben voor de stedenbouwkundige verenigbaarheid met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Een dergelijke toetsing aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening ontbreekt in het bestreden besluit. Het besluit bespreekt weliswaar de verkeersproblematiek, doch in het kader van de milieuhygiënische beoordeling van de aanvraag, en besluit enkel dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de

inrichting tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden.

Nu te dezen, gelet op het ontbreken van enige toetsing aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, geen beoordeling van de draagwijdte van de stedenbouwkundige toets dient te gebeuren, is er geen reden om de zaak voor te leggen aan de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak.

Het middel is gegrond.

25. Gelet op het belang van de verkeersproblematiek in onderhavige zaak wordt ook het vierde middel in die mate onderzocht.

B. Vierde middel

Standpunt van de partijen

26. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, van artikel 17, eerste lid, van het milieuvergunningsdecreet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Wat de verkeershinder betreft, betwisten de verzoekende partijen "de deugdelijkheid van het MER onderzoek en het openbaar onderzoek", achten zij de stopzetting van de bestaande zandwinning Wolfshaegen niet zeker en bekritisieren zij het verschil in terminologie tussen "ritten", "vrachtbewegingen" en "vrachtwagenbewegingen". Zij betogen dat het bestreden besluit enerzijds stelt dat er geen uitbreiding van de verkeersdruk kan worden toegelaten en anderzijds dat deze uitbreiding beperkt is, terwijl uit de cijfergegevens blijkt dat de vrachtwagenbewegingen zouden kunnen verdubbelen. Zij zetten voorts uiteen dat het bestreden besluit onterecht stelt dat, nu de verkeerssituatie op de N253 niet te wijten is aan de tussenkomende partij, geen rekening kan worden gehouden met de

kenmerken van deze weg, dat de vergunningsaanvraag juist diende te worden geweigerd rekening houdend met de feitelijke toestand van de N253, dat de omstandigheid dat deze situatie niet werd veroorzaakt door de tussenkomende partij irrelevant is, aangezien het tot de taak van de vergunningverlenende overheid behoort om bij haar beoordeling uit te gaan van de juiste feitelijke omstandigheden, vooral nu blijkt dat er geen alternatieve aan- en afvoerwegen zijn. Zij betwisten ten slotte ook dat de beperking van de zandwinning tot 132.000 m³ per jaar volstaat opdat de verkeersdruk niet zou toenemen.

27. De verwerende partij verwijst naar haar antwoord op het tweede middel en is van oordeel dat de stopzetting van de ontginning in Wolfshaegen "de facto en de iure" vaststaat, dat de verkeerssituatie op de N253 niet kan leiden tot de weigering van de vergunning en dat door de vergunning te beperken tot een ontginning van 132.000 m³ per jaar er geen toename van de verkeersdruk is.

28. De tussenkomende partij argumenteert dat bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag enkel de hinder die rechtstreeks en concreet samenhangt met de exploitatie van de inrichting zelf in aanmerking mag worden genomen, dat haar vrachtwagens een beperkt aandeel hebben in de totale verkeerslast van de N253 zodat haar aanvraag geen significante invloed heeft op de verzadigingsgraad van die weg, dat de gebreken van de N253 haar ook niet kunnen worden aangemerkt, aangezien het de plicht is van het Vlaamse Gewest "het wegennet in goede staat te onderhouden", dat zij "op dezelfde wijze (het) recht (heeft) om haar activiteiten te ontplooiën en daarbij gebruik te maken van het openbaar wegennet als elke andere inwoner" en dat de door de verzoekende partijen aangehaalde overwegingen van verkeersveiligheid en verkeersoverlast niet kunnen worden betrokken bij de beoordeling van de hinder door een milieuvergunningsplichtige inrichting. Aangaande de zandontginningshoeveelheden en het vrachtwagenverkeer verwijst de tussenkomende partij naar haar uiteenzetting bij het tweede middel. Zij wijst er ten slotte op dat de stopzetting van de activiteiten in Wolfshaegen vaststaat, daar de nodige milieuvergunning afloopt.

29. De verzoekende partijen repliceren in hun memorie van wederantwoord dat er wel degelijk een toename van het vrachtwagenverkeer zal zijn en dat bovendien, zelfs indien dit niet het geval is, de bestendinging van "een bestaande gesatureerde onveilige toestand" niet moet worden aanvaard en dat bij de beoordeling van de aanvraag de draagkracht van de omgeving opnieuw in rekening dient te worden gebracht.

30. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat het bestreden besluit, na behoorlijk onderzoek van de feitelijke omstandigheden en door het opleggen van een bijzondere milieuvoorwaarde, adequaat en redelijk antwoordt op de verkeersproblematiek, dat de N253 gelet op het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen het meest geëigend is om het vrachtvervoer te dragen en dat de vergunningsaanvraag niet afhankelijk kan worden gesteld van de uitvoering door de gewestelijke overheid van de bindende bepalingen van dat Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

31. De tussenkommende partij is van oordeel dat de classificatie van de N253 als secundaire ontsluitingsweg voor verzameling van verkeer op bovenlokaal niveau en de overweging dat de onvolkomen uitrusting van die weg niet aan haar kan worden verweten, overtollige motieven zijn, aangezien uit het bestreden besluit blijkt dat de verkeersafwikkeling van de voorgenomen exploitatie op zeer concrete en correcte wijze wordt getoetst. Er wordt volgens de tussenkommende partij een gedetailleerde omschrijving gegeven van de kenmerken van de ontsluitingswegen, zonder verbloeming, waarna, rekening houdend met deze feitelijke gegevens een bijzondere voorwaarde wordt opgelegd waardoor de effecten op het leefmilieu en op de mens buiten de inrichting tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.

Beoordeling

32. In tegenstelling tot wat de verwerende en de tussenkomende partij beweren, kan verkeershinder wel degelijk een motief zijn voor het weigeren van een milieuvergunning. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuur om uit te maken of de overmatige verkeershinder in het concrete geval een voldoende reden is om de vergunning te weigeren. Zulks belet evenwel niet dat diezelfde overheid tot taak heeft om, rekening houdend met alle concrete gegevens waarvan zij via de vergunningsaanvraag en het uitgevoerd onderzoek kennis heeft, de hinder die de inrichting veroorzaakt en de risico's voor de mens en het leefmilieu te onderzoeken en, rekening houdend met de precieze bevindingen van dat onderzoek en na afweging van de verschillende belangen die bij de zaak betrokken zijn, de passende conclusie te trekken.

33. Zelfs indien in dezen, door de in de bijzondere exploitatievoorwaarden opgenomen ontginningsbeperking, de verkeersdruk niet zou toenemen in vergelijking met de reeds bestaande verkeersstroom, betekent dit niet dat de verkeersbewegingen geen ontoelaatbare belasting van de omgeving zouden kunnen vormen.

34. In het bestreden besluit wordt enerzijds erkend dat het gebruik van de Ganzemanstraat een gevaarlijke situatie zal creëren, waardoor het in eerste aanleg door de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant opgelegde gebruik van deze straat werd geschrapt. Anderzijds wordt de N253 op grond van zijn verkeerskundige functie als secundaire weg type III, zoals omschreven in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan en het mobiliteitsplan van de gemeente Huldenberg en niettegenstaande deze weg in het milieueffectenrapport werd aangemerkt als "niet goed uitgerust (...) als ontsluitingsweg voor de gemeente", aangeduid als "het meest geëigend (...) om het auto- en het vrachtverkeer vanuit Neerijse te verzamelen en naar de E40 (...) en de E411 (...) te leiden".

Een loutere verwijzing naar de classificatie van de N253 als secundaire weg type III volstaat niet, omdat het de taak is van de overheid die zich dient uit te spreken over een milieuvergunningsaanvraag om bij de beoordeling van de hinder die de inrichting veroorzaakt rekening te houden met alle concrete gegevens van de zaak, meer in het bijzonder de feitelijke toestand van het wegennet en, in voorkomend geval, de milieuvergunning te weigeren indien zij meent dat de hinder de grenzen van het aanvaardbare overschrijdt.

In het bestreden besluit wordt met betrekking tot de N253 eveneens overwogen dat deze weg "voet- noch fietspaden heeft, smal is en een kronkelend en bochtig tracé kent met steile en minder steile hellingen", doch dat deze specifieke nadelige kenmerken "niet kunnen gebruikt worden voor de beoordeling van het dossier", vermits "deze situatie (...) niet te wijten is aan de exploitatie".

Dat de specifieke nadelige kenmerken van de N253 niet te wijten zijn aan de tussenkommende partij is niet relevant, aangezien het in elk geval de taak van de vergunningverlenende overheid is de hinder die de gevraagde inrichting zal veroorzaken te beoordelen, inachtgenomen de werkelijke toestand van het wegennet. De uitbater van een hinderlijke inrichting heeft overigens in beginsel nooit enige bevoegdheid over het verkeersnet.

Anders dan de tussenkommende partij aanvoert, beschikt zij ook niet over enig subjectief "recht om haar activiteiten te ontplooiën en daarbij gebruik te maken van het openbaar wegennet", aangezien luidens artikel 4 van het milieuvergunningsdecreet niemand zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning een als hinderlijk ingedeelde inrichting van de eerste of tweede klasse mag exploiteren of veranderen.

Voorts vormt het argument van de tussenkommende partij dat haar vrachtwagens slechts een zeer beperkt aandeel hebben in de totale verkeerslast op de N253 en dat haar aanvraag derhalve geen significante invloed heeft op de

verzadigingsgraad van die weg, geen motief van het bestreden besluit en wordt daarmee evenmin verduidelijkt waarom de N253 een gepaste ontsluitingsroute voor de betrokken inrichting zou zijn.

Het bestreden besluit motiveert derhalve niet afdoende waarom te dezen de verkeershinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt.

Het vierde middel is, in de besproken mate, eveneens gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding in hoofde van de vierde verzoeker vast.

2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in hoofde van de zevende verzoeker.

3. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 12 november 2010 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV E. De Kock voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de Ganzemanstraat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

4. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

5. De vierde verzoeker wordt verwezen in de kosten van zijn vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

De zevende verzoeker wordt verwezen in de kosten van zijn vordering tot schorsing en van zijn beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De verwerende partij wordt verwezen in de overige kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 2.450 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin